

imaginară — decît sub aspectul major pe care ea îl implică şi anume dacă teatrul nostru este angajat în impunătoarea operă de dezvoltare a României socialiste, dacă contribuie prin mijloacele sale specifice la apropierea sau îndepărtarea publicului. Continuînd şi aprofundînd Directivele elaborate de cel de al X-lea Congres, actualul plan de măsuri ne invită, pentru a doua oară, să reflectăm mai profund asupra rolului şi responsabilităţii artistului, asupra datoriei lui de a contribui activ la educarea oamenilor în spiritul partinităţii şi combativităţii revoluţionare, al umanismului socialist. Aceste propuneri adoptate în unanimitate, precum şi expunerea ţinută de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei şi al activităţii politice şi cultural-educative, precizează, cu spirit de răspundere, îndatoririle noastre prezente şi viitoare.

Ca actor, ca director şi ca cetăţean al ţării noastre, îmi dau seama cît de întemeiate sînt observaţiile cu privire la deficienţele existente în munca noastră. Dezbătînd în faţa întregii ţări problemele ideologice şi cultural-educative ale fazei pe care o parcurgem, partidul nostru a dovedit din nou că veghează necontenit nu numai asupra bunăstării noastre materiale ci şi asupra dezvoltării noastre spirituale; a dovedit că este puternic şi ferm hotărît să-şi ducă la îndeplinire rolul istoric, să apere cuceririle noastre revoluţionare din toate domeniile. Nouă, oamenilor de cultură, români, maghiari, sîrbi, germani, de toate naţionalităţile conlocuitoare, ne revine în acest context o mare datorie — aceea de a corespunde şi răspunde acestor imperative cu maximă exigenţă.

Aprofundînd revoluţionara ideologie marxist-leninist, sprijin de esenţă în orientarea noastră artistică, vom putea evita o seamă

de greşeli pe care şi teatrul nostru le-a săvîrşit. Şi noi am introdus în repertoriul lucrării fără un conţinut bogat de idei, am promovat uneori lucrări străine de aspiraţiile şi preocupările oamenilor muncii. Reacţia publicului a fost de altfel promptă în aceste cazuri: el a evitat pur şi simplu să participe. Teatrul nostru nu a depus toate eforturile pentru a realiza un repertoriu în care spectatorul să se întâlnească cu mai multe piese cu conflicte reale ale zilelor noastre, cu probleme adevărate legate de viaţă şi munca lui. Importantele documente de partid, asupra cărora ne adîncim, a determinat revizuirea atitudinii noastre. Am revenit asupra propunerilor pentru viitorul repertoriu; vom căuta să introducem mai multe lucrări care să oglindiască idealurile pozitive, mobilizatoare ale oamenilor muncii, să slujească nemijlocit educarea poporului muncitor în spirit partinic, să dezbată cu limpezime probleme etice, politice, sociale, probleme care şi-au găsit totdeauna locul în orice operă de artă adevărată. Ne propunem să aducem pe scenă mai multe piese care să realizeze direct contactul cu publicul de fiecare zi şi mai ales cu tineretul şi nu cu un public restrîns, de elită: de aşa zisul public de „protocol“. Am stabilit un plan de măsuri, de acţiuni concrete pentru tineret. Sperăm să-l ducem la îndeplinire cu atît mai mult cu cît colectivul nostru este un colectiv alcătuit, prin excelenţă, din tineri. Am iniţiat astfel „Scena tînărului creator“, cu un repertoriu specific, cu trei piese scrise de trei tineri. Ne-am propus să organizăm nu sondaje formale ci propuneri şi solicitări concrete, să adunăm ecouri ale legăturii noastre cu publicul, cu aspiraţiile lui. Cu toţi ne simţim angajaţi în aceste acţiuni menite să facă parte permanent din programul nostru de lucru, program integrat organic în fluxul continuu al transformărilor noastre sociale.

NICOLAE FRUNZETTI

În slujba omului, a educaţiei socialiste

Ca regizor şi director al unui teatru cu un profil de largă accesibilitate şi popularitate — Teatrul de revistă şi comedie „Ion Văsilescu“ — aş vrea să aştern pe hîrtie cîteva gînduri, cîteva sentimente stimulate de recente propuneri de măsuri prezentate de tovarăşul Nicolae Ceauşescu, propuneri privind îmbunătăţirea activităţii politico-ideologice de educare marxist-leninist a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii.

Interesul publicului pentru un teatru cu un caracter popular ca al nostru vădeşte ce mare însemnătate are repertoriul scenei noastre, cît de pronunţat trebuie să fie sensul educativ pe care trebuie să-l imprimăm întregii noastre activităţi. Teatrul revuistic de atitudine este tradiţional în ţara noastră, revista nefiind numai un spectacol de mare montare, dansuri şi cîntece, ci şi un spectacol educativ agitatoric, care transmite, cu formele

sale specifice, o poziție politică. Plecând de la această convingere, sîntem hotărîți să amplificăm strădaniile noastre în montarea spectacolelor noastre.

Din activitatea noastră nu au lipsit, din păcate, unele concesii făcute unui gust îndoielnic sau unor mode străine concepțiilor noastre; în acest sens, comedia bulevardieră a căpătat un loc cu totul nemeritat.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a exprimat cu claritate poziția — singura poziție posibilă — pentru un artist comunist, aceea de a înțelege scena drept o tribună. Avem datoria de a face din teatru o puternică tribună comunistă. În nici unul din genurile artei nu putem ignora, ca artiști-cetățeni, nici o clipă, funcția educativ-estetică a artei. Estrada, revista, comedia sînt iubite de publicul românesc, un public receptiv atît la umorul ste-

nic, sănătos, cît și la satira cea mai ascuțită. De aceea vom promova un repertoriu în care o atenție deosebită va fi acordată producțiilor originale. În sălile noastre de spectacole vin foarte mulți tineri; lor ne vom adresa cu realizări în care vom înfiera frivolitatea, prostul gust, ideile străine eticii și ideologiei noastre.

Sîntem convinși de marile răspunderi care ne stau în față, hotărîți ca spectatorii să găsească pe scenele noastre problemele lor, sociale și umane, în care să se reflecte realitatea gândirii și conștiinței socialiste.

Iată de ce răspundem propunerilor făcute de secretarul general al partidului, iubitul nostru conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu o deplină adeziune, gata să ne punem întreaga forță creatoare în slujba omului, în slujba educației socialiste.

TATIANA IEKEL

Realitățile noastre și chemarea actorului

Ca și toți colegii mei din teatru, am studiat cu nemăsurat interes propunerile de măsuri prezentate de tovarășul Nicolae Ceaușescu, ca și strălucita și profunda sa expunere la consfătuirea de lucru a activului de partid din domeniul ideologiei și al activității politice și cultural-educative.

Cîndindu-mă la munca mea, am privit-o cu mult mai mult spirit de răspundere și am constatat cît de multe avem de făcut noi actorii pentru a răspunde înaltelor comandamente ale educației socialiste! Este foarte adevărat că actorii s-au văzut la marginea problemelor repertoriale ale teatrului și în situația de a rămîne de la spectacol la spectacol simpli executanți ai viziunilor și voinței regizorale. Așa fiind, nu au manifestat în ultimul timp, mai cu seamă, fermitatea necesară și inițiativă în procesul de orientare ideologico-artistică a teatrului, lipsă de inițiativă care cu vremea s-a transformat într-o anumită indiferență față de funcția educativă a artei și vocației lor. Deveniți element pasiv în teatru, supuși, cum e în cazul colectivului nostru, fluctuațiilor și capriciilor unui repertoriu schimbător și eclectic, actorii și-au ară-

tat, atunci cînd au fost distribuiți, doar satisfacția de a juca, și atîta tot. Mai puțin ne-am întrebat *ce anume* jucăm, *ce anume exprimăm* prin rolurile cărora le dăm viață pe scenă. Trebuie să recunosc că actorul, numit să gîndească și să conceapă responsabil un repertoriu, s-a abătut de la una din chemările lui civice esențiale: dacă mie personal, de pildă, rolul dintr-o recentă piesă factice mi-a permis să realizez profesional o compoziție tehnică satisfăcătoare, n-aș putea spune că m-a preocupat în mod deosebit indicele minor de valoare al acelei piese.

Consolidu-ne cu orice rol, numai ca să jucăm, am pierdut din vedere perspectiva muncii noastre, finalizarea ei. Personal m-au pasionat din totdeauna rolurile semnificative din buna dramaturgie românească contemporană, și pot mărturisi că m-am bucurat să creez de-a lungul anilor o seamă de personaje reprezentative pentru tipologia omului zilelor noastre, la noi. În pofida unor stîngăcii sau neajunsuri literare, acele roluri jucate mai de mult aduceau un anume patos romantic al construirii socialismului, un elan patetic al adolescenței noastre uteciste. Simt nevoia să mă întîlnesc cu publicul pe terenul